

Rigsdagssamling forelagte Lovforslag om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. gælder for Understøttelsen fra Krisefondene.

Man har fundet det naturligt, at den midlertidige Hjælp ogsaa sidestilles med den vedtægtsmæssige Hjælp, hvad det ugentlige Antal af understøttede Dage angaar; den skal saaledes ydes i 7 Dage pr. Uge i Tilfælde af, at Kassens Understøttelse udbetales for 7 Dage, og ellers i 6 Dage.

Hvad angaar Medlemmer af Kasser, der har oprettet Krisefonds i Henhold til Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927 § 19, har de, naar Betingelserne for at yde Understøttelse af Krisefonden iøvrigt foreligger, formentlig Krav paa at nyde godt af den af dem tegnede Forsikring og derfor at oppebære den dem tilkommende Krisehjælp, forinden de henvises til søge Understøttelse af Kommunen i Henhold til det foreliggende Lovforslags Bestemmelser. Man har derfor fastsat, at de først kan faa den *almindelige* Hjælp i Henhold til Loven om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, naar de har opbrugt ikke alene Kassens ordinære Understøttelse, men ogsaa Understøttelsen fra Krisefonden. Herved bemærkes dog, at dette Krav naturligvis kun kan stilles, naar den paagældende Krisefond i Henhold til de i Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927 § 19, jfr. Lov af 9. November 1928, indeholdte Bestemmelser er traadt i Virksomhed med Udbetaling af Understøttelser.

Da de Kassers Medlemmer, der har paataget sig den økonomiske Byrde, som Oprettelsen af Krisefond paalægger dem, imidlertid ikke bør stilles ringere end de andre Arbejdsløshedskassers Medlemmer, har man fundet det stemmende med Billighed at foreslaa, at de i den Tid, de oppebærer Krisefonds-Understøttelsen, der efter § 19, Stk. 8, i Loven af 1. Juli 1927, jfr. Lov af 9. November 1928, ikke kan overstige $\frac{2}{3}$ af Kassens ordinære Undersøttelse, skal have Adgang til i Henhold til nærværende Lov at faa udbetalt en Hjælp, der pr. Dag supplerer Krisefonds-Understøttelsen op til Kassens ordinære Understøttelse.

ad § 2.

Efter de Udtalelser, der fremkom under Folketingets Behandling af det af Socialministeren den 30. Oktober 1929 fremsatte Lovforslag, har man ikke ment at burde begrænse Hjælpen efter det foreliggende Forslag til Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløshedskasser.

Det ligger imidlertid i Forholdets Natur

at de arbejdsløse, der ikke har haft de Udgifter til at sikre sig mod Følgerne af Arbejdsløshed, som Medlemsskabet i en statsanerkendt Arbejdsløshedskasse fører med sig, ikke ad den Vej, som dette Lovforslag anviser, bør kunne opnaa en lige saa stor Hjælp som Medlemmerne af Arbejdsløshedskasser.

Man har derfor i Lovforslagets § 2 fastsat, at Hjælpen til arbejdsløse, der ikke er Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser, skal være lavere end den Hjælp, som paa Grundlag af § 1 ydes til disse Kassers Medlemmer. Det forannævnte Hensyn maa endvidere føre til, at de paagældende ikke understøttes i flere Dage pr. Uge end Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, og man har derfor foreslaaet, at der ikke skal kunne ydes dem Understøttelse for Søndage.

ad § 3.

For at tilvejebringe en vis Ensartethed, har man foreslaaet, at Socialministeren skal fastsætte Reglerne for, hvorledes Begæringerne om Hjælp skal være affattet. Herved vil man tillige kunne sikre sig, at Arbejdsløshedsfonden faar de Oplysninger, der er nødvendige for dens Revision af Kommunernes Understøttelsesregnskaber.

For at Kommunerne paa Forhaand skal kunne være bekendt med, hvilke Krav der bør stilles til en Kontrolordning, og for at sikre, at der ikke af Kommunerne stilles indbyrdes meget afvigende Krav i denne Henseende, har man foreslaaet, at Socialministeren skal fastsætte de *almindelige* Regler for Kontrollen, medens de særlige Regler, der iøvrigt skønnes formaalstjenlige eller nødvendige ud fra lokale Hensyn, fastsættes af Kommunalbestyrelsen.

Det vilde efter Ministeriets Mening være urimeligt, om en Kommunalbestyrelse skulde beslutte i Henhold til Loven at yde Hjælp til arbejdsløse, der ikke er Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser, men at udelukke disses Medlemmer fra Understøttelse. Paa den anden Side vilde det, saaledes som Loven er foreslaaet udformet, ogsaa være mindre rimeligt, om Kommunalbestyrelsen besluttede, at kun disse Kassers Medlemmer skulde kunne komme i Betragtning til Hjælp. Man har derfor fundet det naturligt i § 3, Stk. 2, at bestemme, at Kommunalbestyrelsen ikke kan vedtage kun at anvende den ene af Paragraferne 1 og 2.

Naar man i Paragrafens Stk. 3 foreslaar, at Kommunalbestyrelsen (Magistraten) kan vedtage at overlade Udbetalingen af Hjælpen til statsanerkendte Ar-